

Emma Davies

PÄRAST ÕNNETUST

Ta aitas sul sellest üle saada...
Kuni sa teada said, mida ta teinud on.

Haarav ja emotsionaalne peredraama

Originaali tiitel:
Emma Davies
After the Crash
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud loominguks. Igasugune sarnasus tegelike inimeste (elavate või surnutega), või sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Emma Davies, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E09417922
ISBN 978-9949-82-959-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Aken siin pööningul on tolmust tuhm ja ma pean seda käega kõvasti nühkima, et klaasile puhas sõõr tekitada. Kuid avanev postkaardi-vaade on seda väärt, hoolimata tugevast vihmast, mis majad triibuliseks ja kõnniteed läikivaks muudab. Vaid hetk varem säras päike selges taevas, kuid kurjad pilved on mere poolt peale tunginud ja vallandanud järjekordse tuulise saju, mis viimaste päevade jooksul tavaliseks on saanud. Lähema poole tunni jooksul peaksid aga pilved jälle kaduma ja selge päikesevalgus tagasi tulema – isegi kui see päikesevalgus erineb oluliselt kodu ümbritsevate roheliste küngaste pehmetest kuldsetest kiirtest.

Lükkan selle mõtte eemale. Ükskõik kui kaunis Marwood Holti ümbrus varem oli, nüüd pole see enam kodu. Ma olen endale lubanud, et ei igatse oma vana elu ega võrdle seda uuega. Praegu on teisiti, muud midagi.

Olen valgeks lubjatud maja pööningul. See seisab kõverate kitsaste tänavate rägastikus, kus nii inimesed kui objektid võrdselt ruumi pärast rüselevad. Vaba pinda pole tolligi, vähemalt mitte linnakeses. Pankrannikul on maastik kaunis, metsik ja vaba, kuigi minu armastatud

puudest kahjuks tühi. Kuid siin all, lahe läheduses, hakkab elu jälle kihama kohe, kui vihm järele annab. Sama võimsalt kui looded, siin ei näi miski kunagi peatuvat.

Ma pole kunagi varem mere ääres elanud. Või oma tütre ja väimehe juures. Kuid viimase kaheksateistkümnne kuu jooksul on mul väga palju uut olnud kogeda. Olen ka esimest korda lesk. Tõstan veidi lõuga, võitlen ähvardavate pisaratega; aitab küll, olen juba piisavalt nutnud. Küllap on muutus see, mis pisarad tagasi kutsub. Kui veidi harjun, saab kõik jälle korda.

Vaatan tuba – voodit, millel istun, ja selle kõrval seisvat kohvrit, kus on viimased lahti pakkimata asjad. Kui nendega valmis saan, olen Vähipaja hotelli ametlik – ja sealjuures kõige esimene – külaline. Mul on suur magamistuba, mis sobib mulle ka kontoriks. Lisaks voodile mahub siia ka diivanilaud ja toast avaneb uks tillukesse vannituppa. Muud polegi mulle praegu vaja. Vanast kodust õnnestus mul isegi paar mööblitükki kaasa tuua; need, mida ma ei raatsinud maha jätta. Ülejäänud, mida ma müüma ei pidanud, läks seniks hoiule, kuni neile jälle kasutuse leian.

Uksele koputatakse õrnalt. Ma tean, et see on Robin. Leah pidi ennist välja tormama, et mingile hotelli jaoks tellitud kraamile järele minna. Ta nägi nii väsinud välja, nagu oleks liiga palju ette võtnud või liiga vähe maganud. See tekitab mulle muret, aga kui seda mainiksin, leiaks ta, et ma liialdan.

„Arvasin, et sul võib midagi turgutavat vaja minna,“ ütleb Robin, kui talle ukse avan. Mehel on käes tass teed ja taldrikutäis võileibu. „Hommikusöögist on juba tükk aega möödas.“

Naeratan ja tunnen end veidi süüdi. Ta on väga lahke olnud ja mulle ikka teed ja toitu toonud, kuigi tal pole selle kõige jaoks üldse aega. Mul pole olnud südant talle öelda, et mul isu pole. Mis meenutab, et pean Leah'ga läbi rääkima, mismoodi minu siinviibimise ajal söögiasjad korraldada. Ma pole ju tegelikult külaline. Ta ei saa raisata aega ema toitlustamise ja teenindamise peale.

„Aitäh, Robin. Oleks vist parem olnud, kui ma alla oleksin tulnud. Asi on lihtsalt selles...“ ma ei tea kuidas jätkata ja vaatan toas ringi. „See kõik on veidi kummaline. Ma olen tõesti tänulik, kuid...“

„Kuid see pole sama, mis oma kodu, või kuidas?“ Ta naeratab mõistvalt. „Küll sa harjud, Louisa, ma olen selles kindel. See kõik on ju veel värske.“

Noogutan ja võtan talt taldriku. Just sama öeldi pärast Williami surma. *Ära ole enda osas nõudlik, Louisa, see kõik on ju veel värske... Mina selle asja pärast praegu ei muretseks, see kõik on ju veel värske...* Aga varsti selgus karm Williamita elamise tõsiasi – need armulikud esimesed – värsked – päevad said läbi. Varsti saabus aeg lõpetada iga pisimagi meenutuse pärast nutmine ja hakata tulevikku plaanima. Kaheksateist kuud on möödunud sellest, mil purjus autojuht tema elu enneaegselt lõpetas; siia kolimine on olnud lihtsalt veel üks asi pikas nimekirjas neist, millega olen nüüd pidanud harjuma. Ma pean harjuma.

Robin on kohmetu ega tea, mida öelda. Ma naeratan jälle, võtan talt tassi ja annan märku, et ta võib oma tegemiste juurde naasta.

Ta tõmbub tagasi ja on juba peaaegu ukse juures, kui peatub. „Ma lähen täna natuke hiljem jooksma,“ ütleb ta. „Siis, kui jahedamaks on tõmmanud ja vaiksemaks jäänud, aga mul pole ka kõndimise vastu midagi, kui sooviksid minuga kaasa tulla. Võin sulle linna näidata ja tutvustada, milliseid radu pidi kõige parem mägedele on ronida. Ülevalt on väga kauneid vaateid.“ Tema pikad punased juuksed ripuvad üle ühe õla, näolt eemale hoidmiseks on need harjumuspäraselt patsi pandud. Tema näol on rohkem tedretähne kui öötaevas tähti. On kaugelt näha, et ta on jooksja ja hoolitseb enda vormishoidmise eest; ta on pikk, viljas ja ta kehal pole ühtegi üleliigset rasvagrammi – laiad šortsid on madalale puusadele vajunud ja T-särk liibub ta lame-dale kõhule.

„Aitäh, Robin,“ vastan, tema žestist liigutatud. „Vahest mõni teine kord. Ma ei plaani täna midagi väsitavamalt ette võtta kui üks pikk vannikäik. Soovin vara magama heita. Pealegi meeldiks sulle kindlasti

rohkem üksi minna, sest saad siis korralikult joosta, mitte lonkida ja mind järele oodata.“

Robin sooviks justkui midagi öelda, kuid selle asemel ta hoopis noogutab, tõstab hüvastijätuks käe ja lipsab toast välja.

Ma vaatan võileivataldrikut enda käes. Korralikud paksud värskest pätsist lõigatud leivaviilakad. Need näevad kenad välja, kuid ma kardan, et need maitsevad ikka nagu papp. Panen taldriku voodi kõrvale väiksele lauale ja lähen, teetass käes, akna juurde. Võtan lonksu. Hoolimata kuumast ilmast on soe tee ikka lohutav.

Pilved eemalduvad juba ja ma tean, et kõnniteed hakkavad aurama kohe, kui päike nende peale jälle täisvõimsusel paistma hakkab. Kuid niisugune kuum ja niiske õhk ei jää kestma. Vaid mõne minutiga viib alatine meretuul selle minema. Paneb mõtlema, milline siinne talv küll on. Mõte sellest, kui kõrvetavkülm see olla võib, tekitab minus judinaid.

Peaksin minema ümbrust uudistama, sest mida kauem sellega venitan, seda raskem on asja käsile võtta. Kuid praegu on raske võidelda sooviga teki alla ronida ja sinna jäädagi. See on tõenäoliselt praeguse aja kõige kummalisem kaasnähtus olnud. Ma pole kunagi niiviisi olnud. Enne Williami surma olin ma iseseisev ja veetsin suure osa oma päevadest õnnelikus üksinduses. Kuid mul oli toona nii palju tegemist. Mul oli töö, mis tegemist pakkus, nagu ka hobiaid, ja ma ei tahtnud ühtegi hetke niisama raisata. Laksutan mõttejada katkestamiseks keelt – ma ei taha edasi mõelda. Peaksin keskendumisele hoopis sellele, et minu endisi võimeid arvestades ei peaks Williami äkiline maailmast kadumine mulle nii rängalt mõjuma, et muutun kellekski, kes enam üldse teiste inimestega lävida ei taha.

Nüüd mõtlen jälle Williamist. Vaid paar kuud enne tema surma tähistasime kahekümne viiendat pulma-aastapäeva. Mõelda, et kunagi arvati, et meie abielu ei kesta kuigi kaua. Ajan huuled prunti, sest meenub, mida mu ema ütles. *Teil on mõlemal kohutav abielu seljataga, aga tahate ikkagi uuesti abielluda. Sa isegi ei tunne teda veel kuigi hästi,*

Louisa. Pealegi oled sa veel nii noor. Tõepoolest, oota nüüd natuke selle kiire asjaga... Kuid ma ei tahtnud oodata ja William ka mitte. Nii sai meie kiirest romaanist kähku korraldatud pulmapidu. Kuid see õnnetus. Kõik need aastad oli meie vahel kõik klappinud.

Alguses oli küll üsna raske, sest meil oli väga vähe raha. Williamil oli esimesest abielust laps – Simon – ja tema eksabikaasa ei mõelnud kaks korda, enne kui Williamilt jälle millegi jaoks raha tuli küsima. Nende suhe polnud Williami süül karile jooksnud, kuid ta tegi ikkagi kõik selle nimel, et oma poega kuni tema täiskasvanuks saamiseni toetada. Pikka aega oli see tähendanud, et me ei saanud endale lubada ei oma kodu soetamist, puhkusel käimist ega kallite asjade ostmist, kuid kumbki meist ei hoolinud sellest. Selleks ajaks olime Leah' saanud ja õnnelikud; meie pere oli koos ja muu polnudki oluline. Mõne aasta pärast oli William karjääriredelil lennukalt tõusma hakanud – kõik, mida ta puutus, muutus kullaks – ja meil oli lõpuks võimalik oma kodu hankida ja peenema eluga harjuda.

Viimased kümme aastat olid peaaegu täiuslikud ja kuigi olin juba hilistes neljakümnendates, ei arvanud ma, et mu vanus kuidagi õnne peaks takistama, pigem vastupidi. Olin eeldanud, et kui mu viie-kümnendad vähegi neljakümnendate moodi on, naudin seda aega väga. Kuid nüüd olen neljakümne üheksa aastane ja mõte järgmisest, ümmargusest sünnipäevast tekitab vaid meeleheidet.

Asi polnud selles, et William oma elukindlustuspoliisi makse melega tähelepanuta oleks jätnud. Tal oli lihtsalt muude asjadega nii palju tegemist – tal oli tööl parajasti uus projekt käsil. Ta oli tänulik, et talle ikka veel selliseid võimalusi anti ega eelistatud tema asemel nooremaid kolleege. Ta tahtis end ainult kõige paremast küljest näidata ja projekti edu tagada; ja kuigi ma oleksin soovinud, et ta rahulikumalt võtaks, pidin tema otsust austama. William lihtsalt oli selline – ta ei osanud kunagi ei öelda. Ta oli piiritult lahke ja see oli üks neist põhjustest, miks ma teda nii väga armastasin. Ja miks ta Simonile nii palju raha laenas, muidugi. Kuigi sellest sain alles pärast Williami surma teada.

Summa moodustas suure osa meie säästudest. Eks William oli muidugi eeldanud, et saame selle intressidega tagasi. Kuid Simoni äri läks nelja kuu eest pankrotti, nii et mul pole mingit lootust seda raha kunagi enam näha. Simon tundis end selle pärast halvasti, ta on seda mulle piisavalt mitu korda kinnitanud, kuid praktilises osas pole mul sellest mitte kõige vähematki kasu. Raha on läinud ja mitte ükski soov ei too seda tagasi.

Võtan veel ühe lonksu teed. Siin ma siis nüüd olen – minu maine vara on hoiule pandud ja mina ise ajutiselt tütre ja väimehe mereäärses hotellis. Sellisena polnud ma oma elu ette kujutanud. Kuid oluline on see, et ma olen lõpuks võlgadest vaba. Seda pean meeles pidama. Ilma Williami kopsaka palgata jäin kõigest kolme kuuga hätta. Tõsiasi, et ma veel mõned kuud jätkata suutsin, oli ime – või pigem rumalus, nagu ma nüüd tean. Minu pangakonto veritses, kui rahast tühjaks voolas, kuid toona tundus vale meie ühisest kodust välja kolida. Pimestav lein oli asja vaid hullemaks teinud.